

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A **(település 2. neve)**i Ítéltábla a Tombácz és Gazsó Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Tombácz Tamás ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Kollár Andor ügyvéd által képviselt alperes ellen élettársi vagyoni jogi igény érvényesítése iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2011. február hónap 11. napján kelt 13.P.20.033/2010/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, míg az alperes Pf.II.20.235/2011/2. számú csatlakozó fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **részben** és akként **változtatja meg**, hogy a felperes által az alperes részére fizetendő marasztalás összegét 1.084.361,- (egymillió-nyolcvannégyezer-háromszázhatvanegy) Ft-ra, és ennek az elsőfokú ítélet szerinti mértékű és tartamú kamatára, az általa fizetendő elsőfokú perköltség összegét 450.000,- (négy százötvenezer) Ft-ra, a 107.600,- (egyszázhetezer-hatszáz) Ft viszontkereseti illetékből a felperes által fizetendő illeték mértékét 97.900,- (kilencvenhétezer-kilencszáz) Ft-ra felemeli, az alperes által viselendő viszontkereseti illeték összegét 9.700,- (kilencezer-hétszáz) Ft-ra leszállítja.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy külön felhívásra fizesse meg az állam által előlegezett 45.563,- (negyvenötezer-ötszázhatvanhárom) Ft költséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000,- (kettőszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles továbbá a felperes megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 551.700,- (ötszázötvenegyezer-hétszáz) Ft feljegyzett fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A felperes és néhai **(néhai neve)** között 2005 augusztusában érzelmi kapcsolat alakult ki, szeptember hónaptól különböző ingatlanokban együtt éltek. Az alperes a néhai gyermeke, s egyben törvényes örököse.

A néhai 2005. augusztus 5-én értékesítette a **(település 1. neve, ingatlan hrsz.-a, címe)** számú ingatlanát 15.500.000.-Ft vételárért. A **(település 2. neve, ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlanát 2005. október 11-én vásárolta meg 6.600.000.-Ft-ért, majd azt a 2007. január 11-én kelt adásvételi szerződéssel 7.000.000.-Ft-ért eladta. A röszei ingatlan eladási árának felhasználásával a 2006. május 4. napján kelt szerződéssel megvásárolta a **(település 3. neve, ingatlan címe)** alatti tanyás ingatlant 750.000.-Ft vételár ellenében. A telken levő romos épületet lebontotta, ott új felépítményt hozott létre. A néhai 2007. május 29-én értékesítette a **(település 2. neve, ingatlan 2. címe)** szám alatti ingatlanát, a vételár ráeső része 1.916.666.-Ft volt. Külterületi mezőgazdasági ingatlanait bérbeadás útján hasznosította, emellett mezőgazdasági termelést is folytatott.

A **(település 3. neve)-i** tanya felépítését követően a néhai ebbe az ingatlanba költözött, míg a felperes hétközben az általa **(település 2. neve)**en bérelt lakásban lakott, a hétvégeket viszont az örökhagyóval együtt a tanyán töltötte. A néhai saját családjának 2007. évben mint a barátnőjét mutatta be a felperest, kapcsolatukat laza kötelékként jellemezte.

A felperes - a kapcsolatuk fennállása alatt - kisebb megszakításokkal munkaviszonyban állt, esetenként munkanélküli ellátásban, illetve szociális segélyben részesült, jövedelmei 30.000-100.000.-Ft között mozogtak. A néhai 2006. decemberétől 2007. márciusáig, majd 2008. decemberétől haláláig állt munkaviszonyban havi 80.000-100.000 Ft közötti munkabérrel, míg a köztes időszakra vonatkozó jövedelmi viszonyai nem ismertek. Átlagos életszínvonalon élt, fizette az ezzel járó kiadásokat, továbbá gyermeke, az alperes után járó gyermektartásdíjat, és az általa lízingelt BMW típusú személygépkocsi lízingdíját.

A néhai 2009. február 1-jén végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. Hagyatékát képezte a **(település 3. neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlan 4.500.000.-Ft, valamint az abban található ingóságok 1.009.500.-Ft értékben, továbbá külterületi ingatlanok, az **O.** Nyrt-nél vezetett devizaszámlán elhelyezett 34.112,3 euró és az **U.** Zrt-nél vezetett számlán levő 7.824.866.-Ft. A hagyatéki eljárásban a felperes élettársi vagyoni jogi igényt jelentett be az örökhagyó nevére nyitott pénzintézeti számlákon elhelyezett összegek, a **(település 3. neve)-i** tanyás ingatlan és az ott lévő

Pf.II.20.235/2011/3. szám

ingóságok, a néhai munkabére és a **(rendszám)** forgalmi rendszámú gépkocsi $\frac{1}{2}$ részére. Igényét az alperes nem ismerte el, ezért a közjegyző a hagyatéki eljárásban csak a felperes tulajdoni igényével nem érintett külterületi földeket adta át teljes hatállyal az alperes részére, míg a felperest el nem ismert igénye peres úton történő érvényesítésére hívta fel.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a fenti devizaszámlán elhelyezett összeg $\frac{1}{2}$ része - 4.603.455.-Ft -, az **U. Zrt**-nél vezetett bankszámla egyenlegének $\frac{1}{2}$ része - 3.912.433.-Ft -, valamint a hagyatéki leltárban felvett ingóságok $\frac{1}{2}$ része élettársi vagyonszövetség jogcímén megilleti. Az ingóságokra teljes egészében igényt tartott, vállalta azok értéke $\frac{1}{2}$ részének megtérítését. Állította, hogy a néhaival 2005 szeptemberétől annak haláláig gazdasági együttműködést is magában foglaló élettársi kapcsolatban élt, a szerzésben azonos arányban működtek közre. Elismerte, hogy a **(település 3. neve)**-i tanya és az azon kivitelezett felépítmény a néhai különvagyont képezte, azonban állította, hogy ott közösen állattartással, növénytermesztéssel kívántak foglalkozni, lovardát akartak létesíteni. A gépkocsi kapcsán tulajdoni igényt a jelentős lízingtartozásra tekintettel nem érvényesített. Hagyatéki hitelezői igényként 61.170.-Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest a gépjármű kapcsán általa kifizetett biztosítási díjra és lízingdíj törlesztésre figyelemmel.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta azt mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében. Védekezése szerint a felperes és a néhai nem éltek élettársi kapcsolatban, így az örökhagyó hagyatékaként leltározott vagyon teljes egészében a néhai tulajdonát képezte. Viszontkeresettel a felperes kötelezését kérte a birtokában levő hagyatéki vagyontárgyak kiadására, 146.000.-Ft gépjárműben okozott kár, valamint 1.100.000.-Ft gépkocsi használati díj, és ezek 2009. november 21. napjától a kifizetés napjáig járó kamatai megfizetésére. Állította, hogy a felperes a gépjárművet jogcím nélkül tartotta a birtokában, azt rendszeresen használta, ami miatt használati díj fizetésére köteles, emellett igényt tartott a gépkocsiban a felperesi használat időtartama alatt bekövetkezett kár megtérítésére.

A felperes vitatta, hogy a gépjárművet használta, arra hivatkozott, hogy azt a néhai testvérének hozzájárulásával tartotta birtokában, így használati díj fizetésére nem kötelezhető. Az alperes kárigényét részben ismerte el.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. A viszontkeresetnek részben helyt adva kötelezte a felperest 547.500.-Ft értékű, tételesen felsorolt ingóság alperes részére történő kiadására, továbbá 18.361.-Ft és ezen összeg 2009. november hó 21. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamata, valamint 400.000.-Ft perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a viszontkeresetet elutasította. A felperest 518.700.-Ft kereseti és 35.900.-Ft viszontkereseti eljárási illeték, míg az alperest 71.700.-Ft eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Határozata indokolása szerint a felperesi hozzátartozók igazolták a felperes és a néhai közötti kapcsolat bensőséges jellegét, érdektelen tanúvallomások pedig alátámasztották, hogy a felperes és a néhai együtt laktak részben az örökhagyó

tanyás ingatlanában, részben a felperes által bérelt **(település 2. neve)**-i lakásban, közös háztartást tartottak fenn, s közösen tervezték egy lovas tanya kialakítását és a közös gazdálkodást. Megítélése szerint a néhai hozzátartozóinak tanúvallomása a fentiek cáfolatára nem alkalmas, miután információikat kizárólag az örökhagyótól szerezték. A peradatokat mérlegelve megállapította, hogy az élettársi kapcsolat fogalmi elemei közül az érzelmi közösség, a közös ingatlanhasználat megvalósult, azonban a közös gazdasági célok érdekében való együttműködésre nem lehetett következtetéseket levonni. A felperes és a néhai jövedelme ugyanis életvitelük költségeinek fedezésére szolgált, az nem tette lehetővé, hogy abból jelentős összeget bankszámlákon helyezzenek el. A felperes a megtakarítások eredetére felhívás ellenére sem nyilatkozott, így nem volt megállapítható, hogy annak megszerzése közös gazdasági tevékenység eredménye volt-e, ill. hogy annak megszerzésében a felperes milyen mértékben vett részt, mint ahogy az sem, hogy ezt a vagyonszaporulatot a felek közös vagyonként kívánták-e kezelni. Minderre tekintettel a jogi értelemben vett élettársi kapcsolat létét nem találta bizonyítottnak. Elfogadta ugyanakkor a felperes állítását, miszerint a néhai testvére hozzájárult ahhoz, hogy a gépkocsit a birtokában tartsa, nem ítélte viszont igazoltnak, hogy a felperes a gépjárművet használta, ezért a használati díj iránti viszontkeresetet elutasította. A gépkocsiban bekövetkezett sérülések közül csak a felperes által az ő használata során keletkezettként elismertek tekintetében állapította meg a felperes kártérítési felelősségét a perben kirendelt szakértő által meghatározott 79.531.-Ft összegben. Megalapozottnak ítélte a felperes számlákkal igazolt beszámítási kifogását a gépjármű biztosítási- és lízingdíját illetően. Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezéssel, az alperes csatlakozó fellebbezéssel élt. A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereseti kérelmének teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát kérte. Változatlan álláspontja szerint a felperes és a néhai élettársakként éltek együtt, a közös háztartás fenntartása, az érzelmi kötődés mellett a közös gazdasági céljaik megvalósítása érdekében együttműködtek, így az annak eredményeként szerzett vagyonuk is közös vagyonnak tekintendő. Kiemelte, az elsőfokú bíróság maga is arra következtetett, hogy az élettársi kapcsolat valamennyi fogalmi eleme megvalósult, hiszen ítélete indokolásában a közös célok megvalósításában való együttműködésre utalt, így a közös vagyonszerzés nem vitatható. Önmagában az a körülmény, hogy a bankszámlákon található pénz forrását megjelölni nem kívánta, a közös gazdálkodás tényének cáfolatára nem alkalmas, e tekintetben fenntartotta álláspontját, miszerint a néhai ingatlanértékesítésekből származó különvagyonra részben a **(település 3. neve)**-i ingatlan felépítésénél, részben a közös életvitel során került felhasználásra, így ez nem lehetett a bankszámlán elhelyezett megtakarítás forrása. Álláspontja szerint az élettársi kapcsolat fennállása alatt keletkezett vagyonszaporulat tekintetében a közös szerzés vélelme érvényesül, s miután a szerzésben való közreműködés aránya pontosan nem határozható meg, ezért azt azonos mértékűnek kell tekinteni. Annak igazolására, hogy a néhai ingatlaneladásokból származó bevétele teljes egészében felhasználásra került a **(település 3. neve)**-i tanya megvásárlására, az ott folytatott építkezésre, valamint a közös életvitel költségeinek fedezésére, kérte igazságügyi szakértő kirendelését egyfelől a **(település 3. neve)**-i ingatlanon létrehozott felépítmény bekerülési költségének megállapítása, továbbá az élettársi kapcsolat ideje alatt az életvitelük fedezéséhez szükséges pénzösszeg nagyságának meghatározása érdekében.

Az alperes csatlakozó fellebbezése a viszontkeresetnek helyt adó döntés meghozatalára irányult. Vitatta, hogy a gépkocsi használatát illetően megállapodtak volna a felperessel, hangsúlyozta, hogy a felperes a néhai hozzátartozóinak kérése ellenére a gépkocsit az örökhagyó édesapjának nem adta át, azt önhatalmúlag tartotta magánál, a gépjármű csak rendőri intézkedés eredményeként került ki a birtokából. Érvelése szerint a felperes jogcím nélkül tartotta birtokában az autót, ez pedig abban az esetben is megalapozza a használati díj iránti igényt, ha a gépkocsit ténylegesen nem használta.

A fellebbezési ellenkérelme a felperesi fellebbezéssel érintett elsőfokú ítéleti rendelkezések helybenhagyására irányult. Fenntartotta álláspontját, miszerint a néhai és a felperes közötti gazdasági együttműködés hiányában kapcsolatuk élettársi viszonynak nem volt minősíthető, így a bankszámlákon elhelyezett összeg sem közös vagyon. A néhai és a felperes jövedelmeiket felélték, így a bankszámlákon elhelyezett megtakarítás a néhai különvagyonai ingatlanai eladásából származó összeg volt, amelyet a perben csatolt adásvételi szerződések is igazolnak.

A felperes a csatlakozó fellebbezéssel érintett elsőfokú ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan, a csatlakozó fellebbezés alapos.

A perbeli jogvita elbírálása kapcsán elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a felperes és néhai (**néhai neve**) között fennállt-e élettársi kapcsolat. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással e tekintetben teljes egészében nem ért egyet, az élettársi kapcsolat fogalmi elemeinek megvalósulását illetően az elsőfokú bíróság ítéletének indoklása ugyanis némileg ellentmondásos, az abból levont végkövetkeztetések azonban a jogszabályi rendelkezések helyes alkalmazásán alapulnak; az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes és a néhai közötti élettársi kapcsolat ténye nem bizonyítható.

A Ptk. 685/A. §-a szerint élettársi kapcsolat áll fenn két olyan házasságkötés vagy bejegyzett élettársi kapcsolat létesítése nélkül közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben (életközösségben) együtt élő személy között, akik közül egyiknek sem áll fenn mással házassági életközössége, bejegyzett élettársi életközössége vagy élettársi kapcsolata, és akik nem állnak egymással egyenesági rokonságban vagy testvéri, féltestvéri kapcsolatban. Az idézett jogszabályi rendelkezésből következően az élettársi kapcsolat nélkülözhetetlen fogalmi eleme - egyebek mellett - az együtt élő személyek közötti gazdasági közösség, így az élettársi jogviszony létrejöttének és fennállásának ténye nem állapítható meg gazdasági közösség hiányában. A gazdasági közösség pedig akkor áll fenn, ha a felek akarata az együttélés alatt szerzett vagyonszaporulatra nézve a közös tulajdon szerzését célozza (BDT2009. 1952), illetve ha legalább hallgatólagosan egyetértenek a felek abban, hogy a közös gazdasági tevékenység eredményeként szerzett vagyon közös legyen. Nem állapítható meg ezért az élettársi viszony fennállása olyan

esetben, amikor a felek érzelmi és szexuális kapcsolatban, közös háztartásban élnek, egymás felé szívességi szolgáltatásokat teljesítenek, ugyanakkor saját jövedelmükkel

önállóan rendelkeznek. Törvényi feltétel a gazdasági közösség fennállása is a mindennapi életvitel során, valamint a jelentősebb vagyoni tevékenységben való együttműködés, a jövedelmek közös célra történő felhasználása (BDT. 2007/1628. számú eseti döntés). A fentiekből következően nem eredményezheti a Ptk. 685/A. §-a szerinti élettársi jogviszony létrejöttét és ezzel a közös tulajdonszerzést önmagában az együttélés és érzelmi viszony, ha a felek gazdasági együttműködése kizárólag a közös életvitel költségeinek fedezésére terjed ki, egyébként viszont vagyoni függetlenségüket fenntartják (BH.1998/83., BH. 1998/588., BH. 2007/122., BH. 2008/188. számú eseti döntés).

Jelen perben - a Pp. 164. §-a alapján - az alperes tagadásával szemben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy közte és a néhai között élettársi kapcsolat állt fenn. A perben feltárt adatok, bizonyítékok azonban sem külön-külön, sem pedig együttesen nem alkalmasak a felperesi állítás alátámasztására. A fentiekben részletezettek szerint az élettársi viszony megállapíthatóságához több fogalmi elem együttes megvalósulása szükséges, ezek az elemek természetesen nem egyformán hangsúlyosak, a gazdasági együttműködés megvalósulása azonban nélkülözhetetlen elem, ennek hiányában élettársi jogviszonyról nem lehet szó. Kétségtelen, hogy a felperes és az örökhagyó között érzelmi kapcsolat állt fenn, különböző ingatlanokban együtt laktak, a közös gazdálkodást azonban a peradatok nem igazolják. A felperes meghallgatása során maga adta elő, hogy az aktuálisan felmerülő kiadásokat mindig az a fél finanszírozta, aki éppen pénzzel rendelkezett, ez a nyilatkozat pedig arra utal, hogy a felperes és a néhai jövedelmeiket nem kezelték közösen, azzal maguk gazdálkodtak. A felperes a fellebbezési eljárás során azt is elismerte, hogy a néhai bankszámlájához nem volt hozzáférése, az a körülmény, hogy a felperes a néhai nevére kiállított bankkártyával a bankszámláról pénzt vett fel, a közös pénzkezelés alátámasztásául nem szolgálhat.

A fentebb részletezettek szerint a jogi értelemben vett élettársi jogviszony megállapításához nélkülözhetetlen a közös gazdasági célok megvalósításában való együttműködés. A peradatok alapján kétségtelenül nem állapítható meg, hogy volt-e a felperesnek és az örökhagyónak közös gazdasági célkitűzése, azt csupán a tanyás ingatlan szomszédságában lakó **(tanú 1., 2. neve)** állították tanúvallomásukban, hogy a felperes és a néhai a tanyás ingatlanban mezőgazdasági termeléssel, állattartással kívántak foglalkozni, illetve lovas tanya kialakítását tervezték. Az azonban nem állapítható meg, hogy ezt a felperes és a néhai közösen kívánta-e megvalósítani, avagy csak ez csak a néhai elképzelése volt. Mindez annál is inkább kétséges, mert a tanúvallomások szerint a néhai volt az, aki a tanyasi életre vágyott, mezőgazdasági termeléssel kívánt foglalkozni, ezzel szemben a felperes mindvégig fenntartotta a **(település 2. neve)**-i bérelt ingatlanát, a tanyában elsősorban csak a hétvégeket töltötte. Tény emellett, hogy ezekből a célokból ténylegesen semmi sem valósult meg, kizárólag a tanyás ingatlan épült fel, amely azonban a felperes által is elismerten a néhai különvagyonát képezte. A gazdasági kapcsolat fennálltának megállapításához viszont nem elegendő a közös gazdasági célok kitűzése, illetve a közös jövő tervezése, szükséges ahhoz azok részben vagy egészben történő

hivatkozott közös gazdasági célok, azaz a tanyán folytatandó mezőgazdasági tevékenység illetve a lovarda nem realizálódott, s az sem bizonyított, hogy e tevékenységek beindításához a felperes és a néhai bármilyen konkrét lépést, előkészületet tett volna.

A gazdasági együttműködés ellen szóló körülményként értékelte az ítéletábra a fentiekén túl, hogy a perbeli bankszámlákat a néhai nyitotta, azok felett kizárólag ő volt jogosult rendelkezni, amiből az a következtetés vonható le, hogy az ott elhelyezett összegek kizárólag az örökhagyó tevékenységéből származtak. Lényeges e vonatkozásban, hogy ezzel ellentétes előadást a felperes sem tett, maga sem állította, hogy ő is közreműködött volna az érintett pénzösszeg összegyűjtésében.

A gazdasági elkülönülés tényét erősíti továbbá, hogy (tanú 3., 4., 5., 6.) tanúvallomásából kitűnően a néhai a felperessel fennálló kapcsolatát lazának minősítette, azt hosszú távon nem kívánta fenntartani, barátainak, hozzátartozóinak az esetleges közös tervekről nem beszélt, az internetes közösségi oldalon is egyedülállónak tüntette fel magát. Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - az alperes által meghallgatni kért tanúk vallomását nem teszi mellőzhetővé önmagában az a körülmény, hogy a néhai életéről információikat elsősorban az örökhagyótól szereztek. Ellenkezőleg, az általuk előadottak a néhainak a felpereshez fűződő viszonyát illetően közvetlenül az örökhagyónak - a jelen perbeli vagyoni vita kialakulását megelőző - közlésén alapultak, így sokkal inkább alkalmasak a kapcsolatuk jellegének, mélységének, illetve minőségének meghatározására, mint a felperes hozzátartozóinak tanúvallomása.

Mindezek mellett azonban abban az esetben, ha a jogi értelemben vett élettársi kapcsolat ténye megállapítható lenne, a Ptk. 578/G. § (1) bekezdésében foglaltak értelmében vizsgálni kellene, hogy a felperes által igényelt vagyon megszerzésében a felperes közreműködött-e, s ha igen, miként alakul a felperes és a néhai közreműködésének aránya. A felperes állította, bizonyítékokkal azonban nem támasztotta alá előadását, miszerint a bankszámlákon elhelyezett pénz közös vagyont képezett, a megtakarítások eredetét illetően még tényelőadást sem tett, a bíróság felhívása ellenére nem nyilatkozott arról, hogy a maga részéről mivel járult hozzá a közös gazdálkodáshoz, e tekintetben a nyilatkozattételtől kifejezetten elzárkózott. Tény, hogy a felperes és a néhai havi jövedelme legfeljebb a napi kiadások és az ingatlanok fenntartási költségeinek fedezését tették lehetővé, a felperes ugyanakkor nem jelölt meg olyan tevékenységet, amelyből származó bevétel a bankszámlákon elhelyezett jelentős összegű megtakarítás forrásául szolgálhatott. Ezzel szemben az is tény, hogy a néhainak az ingatlanai értékesítéséből számottevő bevétele keletkezett, az alperes az eljárás során okiratokkal igazolta a jogügyletek tényét és az azokból származó összegeket is. Kétségtelen, hogy az adásvételekből származó pénzösszegeket a néhai későbbi

időpontban helyezte el a bankszámlákon, ez azonban önmagában nem alkalmas annak cáfolatára, hogy a banki megtakarítás az ingatlanértékesítésekből származó, ezáltal a néhai különvagyonának minősülő bevétel volt. Az alperes utalt arra, hogy tudomása szerint a néhai pénzkölcsönzéssel foglalkozott. Ez ugyan a perben nem nyert bizonyítást, az a körülmény viszont, hogy az örökhagyó rendszeres munkajövedelem hiányában is elő tudta teremteni a mindennapi megélhetéséhez szükséges összeget, azt valószínűsíti, hogy a néhai az ingatlanai értékesítéséből származó bevételeit valamilyen formában befektette,

s az ebből származó haszonból fedezte megélhetésének költségeit, majd utóbb a forgótőkeként használt vagyonát helyezte el a perbeli bankszámlákon.

A fentieket összegezve a felperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének a tekintetben, hogy a néhaival közös gazdasági célkitűzései megvalósítása érdekében együttműködött, illetve olyan jövedelemszerző tevékenységet folytatott, amely az örökhagyóval való együttes szerzést, ezáltal a javára dologi jogi vagy kötelmi jellegű igényt keletkeztetett. Így a jogi értelemben vett élettársi kapcsolat hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a hagyaték tárgyaiként leltározott vagyon az örökhagyó különvagyonára, így arra a felperes részben sem tarthat igényt.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében változatlanul marasztalni kérte a felperest a gépjármű használati díjában arra hivatkozással, hogy a felperes a gépjárművet jogcím nélkül tartotta birtokában. Oszítja az ítéletábra az alperes álláspontját a tekintetben, hogy szükségtelen volt annak bizonyítása, miszerint a felperes a gépjárművet ténylegesen használta vagy sem, a használati díj iránti igény megalapozottságáról az egyéb peradatok alapján érdemi döntés volt hozható. A periratok között 13.P.20.033/2010/6 sorszám alatt csatolt, s a **(település 2. neve)** Város Polgármesteri Hivatala részéről eljáró gyámügyi és igazgatási főelőadó részvételével tartott hagyatéki leltározásról készült jegyzőkönyvből megállapíthatóan a felperes a leltározás során kifejezetten megtagadta a gépkocsi átadását az alperes törvényes képviselője részére, és arra sem volt hajlandó, hogy a gépjárművet az alperes nagyapjának ingatlanánál helyezze el a jogvita végleges lezárásáig. A felperes nem tudott jogcímet megjelölni a gépkocsi birtoklására, arra még - a jelentős összegű lízingtartozásra figyelemmel - élettársi vagyon jogcímén sem tartott igényt. Miután nem adott elfogadható magyarázatot arra, hogy miért tagadta meg az örökhagyó által lízingelt gépjármű átadását a törvényes örökös alperes törvényes képviselője számára, rosszhiszemű, jogcím nélküli birtokosnak tekinthető. A Ptk. 195. § (3) bekezdése értelmében a rosszhiszemű birtokos - egyebek mellett - köteles megfizetni azoknak a hasznoknak az értékét, amelyeket elfogyasztott vagy beszedni elmulasztott. Gépjárművek esetén azok hasznára a gépkocsi-használatához fűződő szükséglet kielégítése vagy az azt biztosító kiadás megtakarítása, az e haszon megtérítésének a módja pedig használati díj fizetése. Miután a rosszhiszemű birtokos a beszedni elmulasztott hasznokért is felelősséggel tartozik, használati díjfizetési kötelezettsége szempontjából közömbös, hogy az adott dolgot ténylegesen használta illetve hasznosította, vagy nem, így ennek a kérdésnek a jelen jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége. A használati díj összegét illetően az elsőfokú eljárásban beszerzett szakvélemény megállapítása tekinthető irányadónak.

bekezdésében foglalt jogkövetkezményre történő figyelmeztetés terhével észrevételeik előterjesztésére, érdemi nyilatkozatuk megtételére. Az alperes a rendelkezésre álló határidőn belül érdemi nyilatkozatát megtette, a felperes azonban ezzel a lehetőséggel nem élt, a szakvélemény megállapításait nem vitatta, ezért azt az ítéltábla úgy tekintette, hogy a felperes a szakvéleményben foglaltakat - ezáltal a használati díj összezszerűségét - nem vitatja. A szakértő a használati díj összegét havi 100.000-120.000.-Ft-ban határozta meg, az ítéltábla ennek alsó határát, havi 100.000.-Ft-ot ítélte elfogadhatónak, így a 10 teljes havi, illetve a november hónap 21 napjára felszámítható használati díj 1.066.000.-Ft-ban határozható meg. Erre tekintettel az ítéltábla a felperes által fizetendő marasztalási összeget - az elsőfokú ítélet szerint az alperesi követelésbe beszámított, s a fellebbezéssel illetve a csatlakozó fellebbezéssel nem érintett 18.361.-Ft figyelembevételével - 1.084.361.-Ft-ra felemelte.

Az elsőfokú ítélet fentiek szerinti módosítása folytán változott a pernyertesség-pervesztesség aránya. A viszontkereset túlnyomó részben megalapozottnak bizonyult, ezért a felperes köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a/ pontja szerint számított elsőfokú perköltségének megfizetésére, ezért az ítéltábla a felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét a rendelkező részben foglaltak szerint felemelte. A fentiekre figyelemmel módosul az elsőfokú eljárásban felmerült kereseti és viszontkereseti eljárási illeték viselésére vonatkozó rendelkezés is. A felperes a kereset kapcsán felmerült eljárási illetéken felül az alperesi viszontkereseti eljárási illetékből (107.600.-Ft) a pervesztességéhez igazodóan 97.900.-Ft illeték viselésére köteles, míg az ítéltábla az alperes által fizetendő viszontkereseti eljárási illeték mértékét 9.700.-Ft-ra leszállította.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, míg az alperesi csatlakozó fellebbezés túlnyomó részben megalapozott volt. A fellebbezés pertárgyértéke 8.645.388.-Ft, míg a csatlakozó fellebbezésé 1.100.000.-Ft. Ezek figyelembe vételével kötelezte az ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztés felperest az alperes másodfokú eljárással kapcsolatos - ügyvéd munkadíjat magában foglaló - perköltségének megfizetésére, amelynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg.

A fellebbezéshez kapcsolódó másodfokú eljárási illeték összege 518.700.-Ft, míg a csatlakozó fellebbezési eljárási illeték 33.000.-Ft, amelyet a felperes pervesztességére tekintettel köteles viselni (Pp. 78. § (1) bekezdés, 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdés, 15. § (1) és (2) bekezdés).

S z e g e d, 2011. június 29.

Dr. Szeghő Katalin. sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk..
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró